

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. szeptember 6-án.

Lekció: Zsidókhoz írt levél 11. rész 23-29. verse

Textus: Zsidókhoz írt levél 11. rész 25-26. verse: „Mert inkább vállalta Isten népével együtt a szenvedést, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét, mivel többre becsülte Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot, mert a megjutalmazásra tekintett.”

Kedves Testvéreim!

A felolvasott levélrészlet egy fontos kulcsszóra hívja fel a figyelmünket. Vállalni. A Zsidókhoz írt levél 11. részéből pedig egyértelműen láthatjuk, hogy amikor valamit vállalunk, valamiről lemondunk. Valamire igent mondunk, valamire pedig nemet. Elindulunk egy úton, így pedig nem a másik úton indulunk el. Ilyen formában minden alkalommal döntünk is két lehetőség, vagy több lehetőség között, amikor valamit vállalunk.

Mózes életében ugyanígy született meg egy döntés. Vállalta az együtt-szenvedést Isten népével, közben pedig lemondott a fáraó lányának az udvaráról. Persze tudjuk, hogy volt benne egy kis kényszer is, de attól még ez a döntés, és ez a vállalás megtörtént.

Ráadásul Isten népe mellett dönteni, ez nem jólétet, gazdagságot és harmóniát jelentett. Pusztai vándorlást jelentett Mózes számára 40 éven keresztül. Vele szemben fellépő lázadó és zúgolódó népet. Vízhiányt. Élelmiszerhiányt. Port. Ha vonzó életpályáról gondolkozunk, akkor nem ez jelenik meg előttünk. Csakhogy Mózes tudta, hogy Isten választott népével mehet együtt. Ez pedig többet ért, mint az, hogy a saját kényelmét keresse, hogy a könnyebb utat válassza.

Vajon mi vállalunk-e azért nehézségeket, kellemetlenségeket, hogy Isten népével, a gyülekezettel lehessünk együtt? A középiskolás korosztály messze nem 100%-ban támogatja a hitet. Még a mi gimnáziumunkban sem. Vajon az, aki hitre jutott, vállalja-e azt, hogy nem csak azért jön el istentiszteletre, mert kötelező, hanem azért, mert itt Isten üzenetét hallja? Azokból a történetekből, amiket a nem egyházi munkahelyen dolgozók mesélnek, egyértelmű, hogy ott sincsen elsöprő öröm, amikor a hitről van szó. Vajon közömbös, vagy éppen ellenséges közeg ellenére is vállaljuk azt, hogy a gyülekezet közösségében legyünk együtt?

Kicsit olyan ez, mint amikor ellenszélben kell vitorlázni. Természetesen nem lehet a teljes szélerőt igénybe venni, mert akkor pontosan az ellenkező irányba indulnánk el, mint ahová szeretnénk eljutni. Csak cikk-cakkban haladva lehet abba az irányba menni. Mondhatom így is, hogy lavírozni kell. Mózes számára az, hogy Isten népét választotta a kényelmes fáraói udvar helyett, az szintén egy ilyen lavírozást jelentett. Menekülést, elrejtőzést, kényelmetlenségeket. De vállalta ezt azért, hogy Isten népével lehessen együtt.

Van az evangéliumokban is egy történet, ahol nagy szélben kellene előrehaladni a tanítványoknak. Ők pedig küzdenek keményen, de alig haladnak előre. Jézus pedig nem volt velük. Aztán valamikor éjszaka a vízen járva közeledett Jézus, de el akart menni mellettük. Ők pedig, amikor meglátták, azt hitték, hogy kísértet, és felkiáltottak. Jézus bátorította őket, hogy „én vagyok, ne féljete”, majd beszállt a hajóba, és amikor beszállt a hajóba, akkor elcsendesedett a szél.

Mózes számára sem az volt a kérdés, hogy milyen könnyű, vagy milyen nehéz lesz az út. Nem az volt a kérdés, hogy könnyen kezelhető lesz-e a nép, vagy nehezen kezelhető. Egy kérdés volt. Kivel mehet az úton? Egy alkalommal Isten azt mondta Mózesnek, hogy a folyamatos elégedetlenség miatt nem megy tovább a néppel, hanem küld egy angyalt, aki majd vezeti őket, de Ő nem lesz ott, akkor Mózes kérte Istent, hogy továbbra is menjen velük. Majd ezt mondta ki: „Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket! Mi másból tudnánk meg, hogy én és a te néped elnyertük jóindulatodat, ha nem abból, hogy velünk jössz? Ez különböztet meg engem és a te népedet minden más néptől a föld színén”. (2Móz. 33.15-16) Isten pedig erre azt válaszolta, hogy rendben, veletek megyek. Mózes ezért vállalta a nehéz utat, a kemény utat, a küzdelmeket, hogy Istennel együtt, és Isten népével együtt mehessen az úton.

Van ugyanakkor itt egy másik magyarázat is, ami már inkább az Újszövetség népére, vagyis ránk vonatkozik. „Többre becsülte Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot”. Ez egyértelműen az értékrendjéről szól. Mi a legértékesebb? A földi lehetőségek, hogy az akkori világ egyik leggazdagabb országában, az egyik leggazdagabb ember lehessen? Nem rossz kilátás. Rabszolgák segítették volna az életét, semmiben nem lett volna hiánya, mindene meg lehetett volna, amire akkor egy embernek szüksége lehetett. De nem ez volt a legfontosabb. Hanem az, hogy kivel együtt éli az életét. Ha nagyon őszintén a

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. szeptember 6-án.

lelkünkbe nézünk, és feltesszük a kérdést, hogy a mi értékrendünk első helyén mi van? Akkor mi lesz a válasz?

Nem felejttem el azt a szociológiai felmérést, amit valamikor az 1990-es évek első felében készítettek. Az volt a feladata az akkori embereknek, hogy tegyék sorba a különböző értékeket. Nem emlékszem, hogy mi volt az első, vagy a második, csak arra, hogy Isten a 36. helyen állt. Nem az volt a sorrend, amit mostanában sokat emlegetünk, hogy első az egészség, mert ha az meg van, akkor a többi nem számít, aztán jön a család, aztán az anyagi jólét, és utána jöhet sok minden más is, tehát akár már a negyedik helyre is odatehetjük Istent. A sorrendben csaknem a teljesen utolsó helyen volt az értékrendben.

A mi értékrendünkben hol áll Krisztus? Hányadik Ő? Jézus a Jelenések könyvében azt mondta magáról, hogy „Én vagyok az első és az utolsó, a kezdet és a vég”. Ha ezt a besorolást komolyan veszem, akkor az értékrendemben Ő az első, mert tudom, hogy az életem végén Őhöz megyek. Így látom-e Őt? Krisztus-e az első?

Ezt pedig most ne időben kezdjük el lemérni. Amire a legtöbb időt fordítom, az az első. Vannak ugyanis olyan szükségleteink, mint az evés, az alvás, a tisztálkodás, amire sok időt kell fordítanunk. Ott van a munka, amit el kell végeznünk. Ezek időben mindig sokkal többet fognak kitenni, mint az, amit Istennel, amit Krisztussal töltünk. Ez pedig így természetes. Nem vagyunk szerzetesek. Viszont az értékrendben lehet Krisztus az első. Ha döntést hozok, akár anyagi kérdésekben is, akár a munkámmal kapcsolatban is, akkor milyen elvek mentén hozom meg? Mi fontos nekem? Mit szólnak hozzá a családtagjaim? Mit kér a főnököm, a tanárom, a szülő? Vagy az első kérdés, hogy mit szól hozzá Krisztus?

Ez pedig nem lényegtelen kérdés. Krisztus útja ugyanis egyenes út. Itt nincsen lavírozás, hogy egyszer így teszek, egyszer úgy teszek. Milyen sokszor előfordul ez velem is, és szerintem mindnyájunkkal is. Minden szelet megpróbálunk a vitorlánkba fogni, hogy valahogyan haladjunk előre. Pedig a mi életünk hajójába egyetlen szelet foghatunk be, ami Krisztusé. Igen, lehet, hogy érezzük majd azokat a pillanatok, napokat, hónapokat, éveket, amikor kicsit olyan érzésünk van, nem fúj olyan erővel a szél, mint korábban. Lehet, hogy lesznek olyan időszakok, amikor meg kell állnunk, hogy mérlegeljünk, hogy gondolkozzunk, de attól még Krisztus szelét kell a vitorlánkba fognunk.

Az elmúlt héten volt egy tanévnyitó, és ott egy népmesei részlettel mondtam el, hogy mi lehet az a pillanat, amikor egy kicsit meg kell állni. A mese főhőse elindul, hogy kiszabadítsa a királylányt a hétfejű sárkány hatalmából. Megy, megy, mendegél, aztán egy sűrű erdőhöz ér. Elindul befelé az erdőbe. De olyan nagy volt ez az erdő, hogy egész nap folyamatosan ment, de nem ért ki belőle. Beesteledett. Olyan sötét volt, hogy még a kardot is rá lehetett akasztani. A főhősben pedig nem kétségbeesés van, hanem megáll és körbenéz. Figyel, hátha észrevesz valamit. Ha nem ezt tenné, hanem megpróbálna tapogatózva előremenni, akkor nem látná meg azt a pici fényforrást sem, ami a szálláshelyhez vezet.

Krisztus világosságát mi is sokszor csak akkor vesszük észre, hogyha konkrétan azt keressük. Vannak az életünknek sötét pillanatai, amikor nem ez jelenik meg. Kiderül egy olyan betegség, ami már életünk végéig el fog kísérni bennünket. Elveszítünk valakit, aki az életünknek nagyon fontos része volt. Széttörik a család, mert egy házasság, egy testvéri kötelék, egy rokon kapcsolat annyira megromlott, hogy nem lehetett már egybentartani. Elveszítünk egy munkát, amit szerettünk, ami ráadásul jól fizető munka is volt, és nem tudjuk, hogy hogyan tovább. Ha ilyenkor az első helyen az egészség áll, a család áll, a külső dolgok állnak, akkor az életünk teljes egészében összeroppan. De ha az értéksorrendünk élén Krisztus áll, akkor a legfontosabb mindig megmarad, mert azt soha senki tőlünk nem tudja elvenni. Minden mélységben, minden nehézségben meg kell állni, hogy észrevegyük a sötétben is megjelenő világosságot, Krisztust.

Mózes így élte az életét. Nem az számított neki, hogy személyesen milyen karriert fut be, hanem az, hogy ki megy vele együtt az úton. Nem az számított, hogy gazdagsága lesz-e, hanem az, hogy örök élete lesz-e. Már csak egyetlen kérdésünk marad: én vajon mit vállalok azért, hogy Krisztussal együtt hajózhassak, mit vállalok azért, hogy Krisztussal örökké élhessek?

Amen!